

Ved sognepræst Mette Nøhr Shaw

Julen varer længe, koster mange penge....

Det er snart jul, og mon ikke vi alle erfarer rigtigheden i overskriftens ordlyd? Der er juletræer, julegaver, julemad, mandelgaver, julegodter og alskens andre ting, der skal købes ind til, og pengene får hurtigt ben at gå på.

Jeg tror nu ikke, det var den slags indkøb, der plagede den unge hjemløse mand, som gik rundt i Aarhus' gader med en Madam Blå kaffekande, dengang jeg læste i Aarhus. Tværtimod. Jeg tænker, at han var heldig, hvis han fik tigget nok penge i kaffekanden, så kan kunne købe mad til dagen og vejen, som man siger.

I grunden så plejede jeg helst at undgå ham. Ikke fordi han tiggede, men fordi han blev så aggressiv, hvis man sagde, at man ikke havde nogle penge. Og det var jo ikke, fordi det var løgn, for som studerende havde man også lidt at gøre med – jeg ved godt, at man har mere at gøre med end en hjemløs, men så alligevel, som studerende er der jo også udgifter til dagen og vejen, som man siger.

Men jeg plejede at styre uden om den unge hjemløse mand, hvis det var én af de dage, hvor jeg blankt kunne afvise at give ham penge.

Gi en skilling...

En eftermiddag hen under jul, løb jeg ind i en veninde på torvet, og vi faldt i snak. Jeg bemærkede knapt, at den unge hjemløse pludselig stod bag os og prikkede til os med sin blå kaffekande. "Gi' en skilling", bad han, og inden jeg overhovedet fik nået at tænke et svar ("Åh desværre, jeg har brugt alle mine penge på julegaver" eller "Åh desværre, jeg har ingen kontanter" eller "Åh desværre, jeg må ikke snakke med fremmede", eller "Åh desværre, det

rager mig en høstblomst, at DU ikke har penge"), og inden jeg overhovedet nåede at tænke på den vrede, som snart ville overgå os begge, når vi nu afslog hans ønske om penge, så svarede min veninde: "Åh desværre, vi må slet ikke GÅ med penge". Det svar studsede han lidt over, og så sagde han: "Hvad mener du? Alle må da gå med penge"

“Åh desværre, vi må slet ikke GÅ med penge”

Og min veninde viklede sig hurtigt ind i en historie, som var bundet sammen af løgne i alle regnbuens farver: ja, selv de sorte var tungt repræsenteret. Og for at sige det, som det var: det blev lidt pinligt, for hun holdt fast i sin påstand om, at hun ikke måtte gå med penge, og han blev mere og mere forundret over, at han havde mødt de eneste to i kongeriget Danmark, for hvem det ikke var lovligt at bære kongens mønt på sig, og til mit held så oversteg hans forundring den vrede, han ellers altid plejede at kvittere et afslag med.

Til sidst kapitulerede han. Han kiggede ned i sin blå kaffekande og hev en skinnende ny 20'er op af den, rakte den til min veninde, og så sagde han: "I kan sgu da ikke gå rundt uden penge her op til jul" (og ja, sådan sagde han det). Lad nu denne historie stå som et godt eksempel og et ønske om, at vi hver især må bidrage med det, vi nu kan... Glædelig jul til dig, kære læser.

Vi samler ind til Kirkens korshær i Gunderup Kirke juleaften - tak for en god gave.

